

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.519 van 28 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten. U zou behoren tot de Funj-etnie en afkomstig zijn uit Kurmuk in Zuid-Soedan. U groeide op te Khartoum in het gezin van legerkolonel Hassan (K.) en zijn echtgenote Miriam (A. H.). Hassan was streng en sloeg u telkens u de opgedragen huishoudelijke taken niet naar behoren uitvoerde. Miriam beschermde u en vertelde u uiteindelijk dat u niet hun biologische zoon bent. Ze zei u dat Hassan u op jonge leeftijd had meegenomen tijdens gevechten in Kurmuk. Meer weet u niet over uw biologische ouders, uw ware identiteit en herkomst. In 2000 liet Hassan voor u een identiteitskaart maken op naam van een bekende Soedanese voetballer, Fawzi Elmrdy. In oktober 2004 dwong Hassan u tot inlijving in het leger. U volgde gedurende 6 maanden een militaire opleiding in het militaire kamp Jebel Aulia, op drie uur rijden van Khartoum. In april 2005 vernam u dat u deel zou uitmaken van een detachement dat naar de oorlog in Darfur zou worden gestuurd. Samen met twee vrienden uit het kamp, X en X, deserteerde u. U ging met hen mee naar Kurmuk, vanwaar ze beide afkomstig waren, in de hoop daar uw echte familie terug te vinden. In

Kurmuk werden X en u al na enige dagen gearresteerd door agenten van de militaire geheime dienst. U werd vijf dagen in hun bureau te Kurmuk vastgehouden. U slaagde erin een bewaker om te kopen en te vluchten. U reisde naar Port Soedan, waar u op 30 april 2005 een boot nam.

*Op 20 mei 2005 meerde u in België aan en op 24 mei 2005 vroeg u een **eerste maal asiel** aan. Deze asielaanvraag werd geweigerd per beslissing van het Commissariaat-generaal van 7 september 2005. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug. U vroeg een **tweede maal asiel** aan op 10 september 2007, en legde daarbij twee documenten neer: een Soedanese identiteitskaart en een convocatie van de militaire veiligheidsdienst (zie verder)."*

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden door het Commissariaat-generaal (zie beslissing dd. 07.09.2005).

De argumenten in deze beslissing blijven onverminderd geldig. U baseert uw huidige tweede asielaanvraag op nieuwe documenten die betrekking hebben op dezelfde feiten als voorheen.

Bovendien legde u tijdens huidige tweede asielprocedure verklaringen af betreffende de door u voorgelegde documenten die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

Zo legde u een Soedanese identiteitskaart (met nummer 0844295, uw pasfoto en vingerafdruk maar met een aangenomen identiteit) voor, afgeleverd op 20 mei 2000 in Khartoum (zie kopie in het administratief dossier). U verklaarde tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal op 16 april 2004 dat uw pleegvader Hassan u toen in 2000 naar een bureau van de legeradministratie had meegenomen om er dit document te laten maken met het oog op uw inlijving in het leger (zie gehoorverslag in het kader van uw tweede asielaanvraag, hierna 'CGVS II' op 16.04.2008, p. 4). Gevraagd waarom u pas in oktober 2004, dit wil zeggen 4 jaar later, aan uw militaire opleiding begon, stelde u dit niet precies te weten maar te denken dat het te maken heeft met de minimumleeftijd om binnen te treden in het leger, met name 16 jaar. Gewezen op het gegeven dat u volgens uw identiteitskaart in 1984 bent geboren en uw geschatte leeftijd dus 16 was in 2000 of nog 20 jaar in 2004, beaamde u dit zonder enige verdere verklaring te kunnen geven (CGVS II, p. 6). Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal op 26 juli 2005 in het kader van uw eerste asielaanvraag (hierna 'CGVS I') had u daarentegen uitdrukkelijk verklaard dat uw adoptievader Hassan u in oktober 2004 (in plaats van mei 2000) naar een hospitaal (in plaats van een administratief bureau van het leger) had gebracht om er een geboorte- en nationaliteitscertificaat te maken, waarop hij u naar een militair kamp bracht om er aan uw legerdienst te beginnen (CGVS I, p. 14).

Voornoemde diverse verklaringen zijn tegenstrijdig en incoherent. Geconfronteerd hiermee, had u geen enkele plausibele verklaring (CGVS II, p. 4 en 6).

U legde tevens een oproepingsbrief voor van de Soedanese veiligheidsdienst in Khartoum, afgeleverd op 21 juli 2007, waarbij u opgeroepen wordt om u op hun kantoor aan te bieden diezelfde dag om 10 uur 's morgens (zie origineel in het administratief dossier). Dit document vermeldt nergens het motief voor de oproeping, zodat zij hiervoor geen bewijs levert. Het document stelt dat u dreigt gerechtelijk vervolgd te worden krachtens een u onbekend artikel (3, 28) en wetboek dat qua benaming (Code van de algemene staatsveiligheid en militaire rechtbank) bevreemdend voorkomt (CGVS II, p. 10 en 11). U hebt evenmin een overtuigende verklaring voor het gegeven dat de Soedanese overheid het in 2007, dit is twee jaar na uw vertrek, nodig achtte om u via een dergelijke convocatie (opnieuw) op te roepen. U verklaarde enkel dat uw pleegmoeder Miriam u vertelde dat dit de tweede convocatie was, dat u nog steeds gezocht wordt en dat de oorlog in Darfur voortduurt (p. 12). Voornoemde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van de verklaringen die u tijdens de eerste en tweede asielpcedure aflegde niet herstellen.

Verder verklaarde u aanvankelijk dat u op een lijst stond van personen die binnen de drie dagen dienden te vertrekken naar de provincie Darfur om er te vechten, maar dat u in uniform naar Kurmuk reisde om er uw biologische ouders te zoeken (CGVS II, p. 6). Het is daarbij ongeloofwaardig dat u louter door het dragen van een uniform en dus zonder vertoon van een militair document (zoals een laissez-passer) de controleposten kon passeren en van Khartoum naar Kurkum en vervolgens naar Port Soedan kon reizen (p. 9; zie ook weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaavraag dd. 07.09.2005). Geconfronteerd hiermee, stelde u -in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen- dat u eerst nog een week verlof kreeg van de militaire overheid om uit te rusten (CGVS II, p. 12). Dit komt op zich onwaarschijnlijk voor, te meer daar u bevestigde dat heel wat personen uit het Soedanese leger deserteren.

Aangezien de door u ingeroepen elementen bedrieglijk zijn, en u verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend (CGVS II, p. 13), zijn er geen redenen om te geloven dat u een risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming.

U legde verder documenten voor die een controle van uw ware identiteit zouden kunnen mogelijk maken. Met betrekking tot de hierboven reeds vermelde Soedanese identiteitskaart kan immers worden opgemerkt dat de authenticiteit hiervan geenszins vaststaat. Dit niet alleen omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over het jaar waarin het document werd afgeleverd (cf. supra), maar ook omdat u over de naam van de moeder die op het document vermeld staat verklaarde niet te weten wie dit is (CGVS II, p. 4).”

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen en het algemene principe van goed bestuur.

Verzoeker betoogt dat hij door de Soedanese militaire veiligheidsdienst vervolgd wordt aangezien hij als deserteur wordt beschouwd. Hij stelt dat de twee nieuwe documenten van essentieel belang zijn voor zijn asielaanvraag en merkt op dat er geen verificatie is van deze documenten door de tegenpartij.

Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal zijn motivatie baseert op feiten die niet overeenstemmen met de werkelijkheid en voor welke hij geen enkele gegronde rechtvaardiging aangeeft.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

“afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is niet bevoegd opnieuw te oordelen over de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag, waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd vastgesteld. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging in de huidige procedure op dezelfde feiten als dewelke hij inriep tijdens zijn eerste asielaanvraag, maar bracht nieuwe documenten aan, *in casu* een identiteitskaart en een convocatie van de Soedanese veiligheidsdienst, ter staving van zijn relaas (administratief dossier, stuk 7, nr. 36; stuk 10).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanvoert die de bestreden motivering aangaande voormelde documenten kunnen ontkrachten, waarbij op goede grond wordt geconcludeerd dat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de bijgebrachte identiteitskaart, in het bijzonder over het jaar waarin deze zou afgeleverd zijn, niet in overeenstemming te brengen zijn met de verklaringen die hij aflegde aangaande zijn legerdienst in het kader van zijn eerste asielaanvraag (ii) in de neergelegde convocatie - krachtens een blijkbaar onbestaand wetboek - van de Soedanese veiligheidsdienst geen motief vermeld wordt voor de oproeping en het bovendien weinig aannemelijk is dat men twee jaar na verzoekers vertrek uit Soedan nog een convocatie zou opstellen (iii) verzoeker enerzijds verklaarde dat hij op een lijst stond van personen die naar Darfur dienden te vertrekken, terwijl hij anderzijds zonder problemen de controleposten kon passeren en hij hiervoor weinig plausibele en tegenstrijdige verklaringen gaf bij confrontatie. De motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier en pertinent is, blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en werpt de schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat concrete elementen aan te brengen ter staving van zijn vraag om subsidiaire bescherming. In het administratief dossier kunnen evenmin elementen worden ontwaard die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan hem, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

